

Agramuntophitecus

Guinovart, matèria i litúrgia

Museu de Lleida

Del 9 de maig al 22 de juliol de 2018

Aquest dimecres 9 de maig s'inaugura al Museu de Lleida l'exposició *Agramuntophitecus. Guinovart, matèria i litúrgia*, coorganitzada conjuntament amb l'Espai Guinovart d'Agramunt. La mostra, emmarcada dins la programació de l'Any Guinovart, presenta un diàleg entre objectes de les col·leccions del museu i obres de Josep Guinovart. L'exposició es podrà visitar fins al 22 de juliol.

El diàleg entre les obres del museu i les de Guinovart s'estableix ja sigui per la matèria, per la iconografia, o bé per qüestions formals o conceptuals. En total, una quarantena d'obres que es relacionen de diverses formes, tot i pertànyer a cronologies molt diferenciades. Un poètic escrit de l'antropòleg i escriptor català Adrià Pujol teixeix les complicitats entre les peces del Museu de Lleida i les obres de Guinovart.

Entre les obres exposades de les col·leccions del Museu de Lleida destaquen el Crist de Manyanet, habitualment ubicat a les sales del romànic del museu, acompanyat en aquesta ocasió per la imponent peça Creu Guitarra de Guinovart; una casulla de vellut de seda brodada amb sedes policromes (segles XV-XVIII) dialoga subtilment amb la peça *La falç LLum i Memòria*; un relleu d'alabastre del taller de Bartomeu de Robió, que representa l'escena de la resurrecció dels morts (c. 1360-1365); un revestiment de ciri pasqual, del segle XVI, pintat a l'oli sobre fusta, conversa amb l'emblemàtica peça de l'Espai Guinovart d'Agramunt *LLum d'Oli I*; o l'obra de Josep Guinovart *El retaule de Jerusalem*, dipositada al Museu de Lleida per la Generalitat de Catalunya l'any 2009 i que per primera vegada s'exposa al costat de la seva homòloga *Retaule de Jerusalem II*. Tret del Crist de Manyanet, la resta d'obres del museu que s'exposen es conserven habitualment a les reserves del museu, i alguna, es mostrarà per primera vegada.

L'Any Guinovart, comissariat per l'escriptor i crític d'art Àlex Susanna, commemora els 10 anys de la mort de Josep Guinovart, l'any 2007. L'objectiu de la programació és redescobrir i reivindicar la seva figura i el seu llegat així com posar de manifest la personalitat polièdrica de l'artista.

Josep Guinovart és un exponent de l'avantguarda plàstica del país a la segona meitat del segle XX i ha estat un artista difícil d'encasellar, polifacètic i prolífic, que va deixar una extensa obra que va diversificar cap a la pintura, l'escultura, el gravat, la il·lustració, l'escenografia i el cartellisme. Guinovart es reinventà constantment i va concebre la seva obra com un procés de recerca inacabable pel que fa a l'ús de tècniques, suports i materials. La seva obra és profundament compromesa amb el seu temps, el seu país, la seva cultura i el seu ofici.

TEXTOS DELS ÀMBITS DE L'EXPOSICIÓ

La natura era tot desordre i desconcert, fins que no van arribar els sensibles, l'artista, la bruixa i el devot, disposats a brandar una batuta de conjuntura, per crear la il·lusió d'un domini tant ecològic com incert. El pinzell, la mà de morter o l'exvot, branden, tant li fa. La natura és un cařarnaüm, si no se n'ausculta la partitura oculta que del tumult n'arrenca les harmonies de la percepció, escorces i gorgs enllà, a cel batent o a la gruta més negra. Fixada al pentagrama per l'artista, per la bruixa i pel devot, amb l'ajuda del foc, de l'aigua, la terra, l'aire i l'èter, aleshores la natura se'ns apareix amb un vernís de congruència, al capdavall com un cařarnaüm amb estil.

Agramuntophitecus. Guinovart, matèria i litúrgia

Litúrgia, que vol dir servei públic. Una prestació al detall, Guinovart endins, i a l'engròs, Guinovart enfora. La fusta i l'argila, el pigment i el filferro són estadis de l'aparent desordre natural. El cordill i el vidre, també. El mico no deixa de ser un caprici transitori del desconcert estès. Guinovart relliga les matèries, intangibles per tangibles. Mirem la seva obra i sembla que finalment descansarem, a recer d'un ordre artístic. Però tot plegat és un miratge. Ens ha dut al ball una estona. El crucifix esdevé guitarra i el càntir n'aprèn del capitell. Al bagul hi ha tauromàquia, on abans hi havia secrets. El rasclat ja no llaura la terra, llaura la tela. La falç que brilla per la llum muta en un gla de lluna, l'un gla que titil·la pel reflex metàl·lic que fa la falç. El mico Guinovart es pregunta qui és, tot mirant-se la cua que acaba de perdre, bellugadissa davant seu, com la cua d'una sargantana, d'aquella sargantana del petit Guinovart no ha deixat mai d'escuar. Un mico que, tan bon punt pren consciència del que vindrà, alhora pren consciència del que no canviarà per més que faci discursos, de la branca estant, a la confraria del públic mut, fantasmal. La munió que deambula per la galeria de ciutat, amb un braç lligat a l'esquena.

JOSEP GUINOVART

1927: Neix a Barcelona el dia 20 de març

1944-1946: Estudia a l'Escola d'Arts i Oficis (la Llotja) de Barcelona (classes nocturnes)

1946: Obté una beca del Foment de les Arts Decoratives (FAD) per assistir a un curs de dibuix al natural (figura humana)

1947: Assisteix a classes de dibuix al FAD

1948: Inaugura la seva primera exposició individual a la Galeria Syra de Barcelona

1951: Es dedica de ple a la pintura

1952: Obté una beca de l'Estat francès per anar a estudiar a París

1953: S'està nou mesos a París. Visita Bèlgica, Holanda i Alemanya

1971: Cesáreo Rodríguez-Aguilera publica el llibre *Guinovart*, de la col·lecció "Monografías de Artistas Españoles", del Ministeri d'Educació i Ciència (Madrid)

1978: Fa donació al Museu d'Art Modern de Barcelona d'un conjunt de més de cent escultures de fusta policromada, denominat *Contorn-Entorn*, presentat a la Galeria Maeght de Barcelona l'any anterior

1981: Obté el Premi Ciutat de Barcelona d'Arts Plàstiques

1981: José Corredor-Matheos publica el llibre *Guinovart, el arte en libertad*, d'Ediciones Polígrafa (Barcelona)

1983: La Generalitat de Catalunya li concedeix la Creu de Sant Jordi

1990: Obté el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya

1994: S'inaugura a Agramunt l'Espai Guinovart, seu de la fundació que porta el seu nom

1995: L'Espai Guinovart obté el Premi ACCA (Associació Catalana de Crítics d'Art)

2007: Mor a Barcelona el dia 12 de desembre

FITXA DE L'EXPOSICIÓ

Agramuntophitecus. Guinovart, matèria i litúrgia

Sala d'exposicions temporals

Del 9 de maig al 22 de juliol de 2018

Organitza: Museu de Lleida i Espai Guinovart d'Agramunt

Amb el suport de: Ajuntament de Lleida i Diputació de Lleida

INFORMACIÓ GENERAL

Horaris: dimarts, dimecres, dijous i dissabtes, de 10 a 14 h i de 16 a 18 h (a partir de l'1 de juny, tardes de 17 a 19h); divendres, diumenges i festius, de 10 a 14 h. Tancat els dilluns no festius

Adreça: Carrer del Sant Crist, 1. 25002, Lleida

Telèfon: 973 28 30 75

Web: www.museudelleida.cat